

Arrest

nr. 102 468 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 houdende "*weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)*", aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SMEETS, die *loco* advocaat E. TURAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Bij beslissing van 11 juli 2011, ter kennis gebracht op 28 juli 2011, wordt de verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In de instructie aan de burgemeester, dd. 11 juli 2011, wordt vermeld dat de verzoeker minstens 3 maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een arbeidskaart of beroepskaart moet voorleggen, alsook een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling moet leveren.

1.2 Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten opzichte van de verzoeker de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 14 september 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt

"Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene verstreken sinds 12.08.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkenes machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 313685) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS .14/10/2009). Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 12.08.2012 met als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf "een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling" (cfr. onze instructie dd. 11.07.2011).

Betrokkene levert geen bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van de personeelsdatabank DIMONA op 16.08.2012 blijkt dat betrokkene in dienst was bij zijn vorige werkgever tot 20.03.2012 en sindsdien niet meer tewerkgesteld geweest is.

Evenmin wordt er een nieuwe geldige arbeidskaart of een beroepskaart voorgelegd. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 12.07.2012,

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing de verlening van de tijdelijke verblijfsvergunning weigert om reden dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van een geldige arbeidskaart en effectieve tewerkstelling.

Terwijl de overheid enerzijds een verblijfsvergunning verleent waaraan tewerkstelling als voorwaarden wordt gekoppeld, doch anderzijds keer op keer een aanvraag tot tewerkstelling door de werkgever weigert, zodat het verzoeker in de praktijk onmogelijk wordt gemaakt om aan de voorwaarden gekoppeld aan zijn tijdelijk verblijfsvergunning te voldoen.

Zoals uit de feiten uiteenzetting blijkt heeft verzoeker prestaties verricht voor LIMBURGS SLOOPBEDRIJF BVBA, doch deze heeft dienen stop te zetten daar de overheid weigerde om een arbeidsvergunning af te leveren.

Na lang zoeken en keer op keer aanvragen in te dienen heeft verzoeker uiteindelijk een arbeidsvergunning verkregen voor een tewerkstelling bij GENTES KABELWERKEN BVBA gelegen in Gent!

Bij nader inzien doet bij verzoeker sterk het vermoeden ontstaan dat de arbeidsvergunning 'uitzonderlijk' wél werd toegestaan daar de afstand tussen Genk en Gent zeer groot is en een dagelijks verplaatsing op lange termijn niet houdbaar zou zijn voor verzoeker. Verzoeker kreeg na een vijftal maanden zijn ontslag wegens economische redenen.

In zijn verdere zoektocht naar werk kreeg de werkgever keer op keer een negatieve beslissing of zelfs een negatief mondeling advies vooraleer het effectief aanvragen van een arbeidsvergunning. Zowel verzoeker als de potentiële werkgevers werden ontmoedigd in de aanvraag tot tewerkstelling.

Bovendien werd verzoeker zelfs bij de overheidsdiensten zoals de VDAB, dienst bij uitstek waar jarenlang vacatures openstaan voor knelpuntberoepen, wandelen gestuurd.

De overheid handelt kennelijk niet zorgvuldig en miskent het vertrouwensbeginsel door enerzijds een verblijf toe te kennen op grond van tewerkstelling, doch anderzijds systematisch het verzoek tot een arbeidsvergunning te weigeren.

Opvallend is dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar "onze instructies dd. 11.07.2011", terwijl de inhoud van deze instructies niet terug te vinden is.

Alleszins is een instructie een aanbeveling om de regelgeving op een bepaalde wijze toe te passen, doch is het geen verplichting. De overheid heeft dus een discretionaire bevoegdheid zodat eveneens rekening kan gehouden worden met andere elementen uit het dossier.

Verzoeker heeft niet alleen met verschillende werkgevers een verzoek tot een arbeidskaart ingediend, doch heeft ook inspanningen geleverd om zich in te schrijven bij de VDAB en interimkantoren.

Daarnaast heeft verzoeker gedurende zijn gehele illegale en legale verblijf bijgeschoold door onder meer Nederlandse lessen te volgen.

De overheid dient de nodige inspanningen te doen om zelf afdoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. De overheid moet bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk gaan. Uit de bestreden beslissing kan verzoeker enkel afleiden dat de overheid de beslissing tot het verlenen van een verblijfsrecht van verzoeker heeft 'onderzocht' met het oog op de weigering van de verlening van het tijdelijke verblijf.

De overheid neemt blijkbaar wel het initiatief om na te gaan vanaf wanneer verzoeker als laatste is tewerkgesteld, doch neemt geen enkel initiatief om na te gaan hoe vaak verzoeker een arbeidsvergunning heeft aangevraagd en hoe evenveel de overheid het verzoek heeft afgewezen...

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier of alle gegevens waarover zij zou kunnen beschikken bij een zorgvuldige voorbereiding van haar beslissing.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur. Verzoeker is dan ook van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

(RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

Verzoeker is bovendien van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Door enerzijds een tijdelijk verblijfstitel te verlenen doch anderzijds systematisch een arbeidskaart te weigeren wordt het vertrouwen van de burger geschaad.

Verzoeker is tevens van mening dat de feitenuiteenzetting leidt tot de schending van het vertrouwensbeginsel gecombineerd met de schending van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, door een tijdelijk verblijfsregeling te koppelen aan voorwaarden. Voorwaarden waarover de overheid zelf een beslissing dient te nemen zodat de overheid zelf het al dan niet voldoen van de voorwaarden in handen heeft."

2.2 De verweerder heeft geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

2.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, *in casu* wordt dus een onderzoek gevoerd in het licht van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift alsook uit de stukken die de verzoeker bijbrengt blijkt dat de verzoeker op 30 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij beslissing van 11 juli 2011 wordt de verzoeker in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, dit is tot 12 juli 2012 + 30 dagen. In de bijbehorende instructie gericht aan de burgemeester van

de gemeente Maasmechelen, dd. 11 juli 2011, wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker minstens 3 maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een arbeids- of beroepskaart dient over te maken, alsook een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Op 16 augustus 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf genomen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Betrokkene levert geen bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van de personeelsdatabank DIMONA op 16.08.2012 blijkt dat betrokkene in dienst was bij zijn vorige werkgever tot 20.03.2012 en sindsdien niet meer tewerkgesteld geweest is.

Evenmin wordt een nieuwe geldige arbeidskaart of een beroepskaart voorgelegd. De vorige arbeidskaart is verstrekt sinds 12.07.2012,

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden”

De *in casu* bestreden beslissing betreft geen beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar een weigering van de verlening van een tijdelijk verblijf dat eerder was toegekend in het raam van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet en dit om reden dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die in de oorspronkelijke machtiging tot tijdelijk verblijf werden gesteld voor de verdere verlenging van zijn verblijf. In dit verband wijst de Raad erop dat het voorleggen van een nieuwe geldige arbeids- of beroepskaart alsook een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling expliciete voorwaarden waren voor de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf (zie stuk 4 als bijlage aan het verzoekschrift). Bij nazicht van de door de verzoeker gevoegde stukken blijkt dat de verzoeker op 28 juli 2011 op de hoogte werd gesteld van de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf (idem, stuk 4). De verzoeker betwist niet dat hij nagelaten heeft de documenten die voor de verlenging vereist waren, over te maken. Met zijn betoog omtrent zijn vruchteloze zoektocht naar werk nadat hij door zijn laatste werkgever op 12 maart 2012 werd ontslagen om economische redenen, erkent de verzoeker immers dat hij niet over een effectieve en recente tewerkstelling beschikt. De verzoeker bevestigt ook expliciet dat hij geen nieuwe arbeidskaart heeft kunnen bekomen. Het getuigt dan ook van een correcte feitenvinding en het is tevens niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om in de bestreden beslissing te oordelen dat het tijdelijk verblijf van de verzoeker niet verder verlengd kan worden omdat de verzoeker geen arbeids- of beroepskaart heeft voorgelegd, noch bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling.

De verzoeker betoogt dat de verweerder tevens rekening had moeten houden met andere elementen uit het dossier, zoals zijn inspanningen tot bijscholing en het volgen van lessen Nederlands. De Raad merkt echter op dat indien een vreemdeling die omwille van een welbepaalde reden wordt gemachtigd tot een voorlopig verblijf in België en die naderhand niet voldoet aan de hem vooraf meegedeelde voorwaarden voor de verlenging van dit tijdelijk verblijf, de verweerder in de beslissing aangaande de al dan niet verlenging van dit verblijf niet dient te motiveren over andere elementen. De verweerder dient niet na te gaan of de vreemdeling op basis van een andere grond zou kunnen worden gemachtigd tot verblijf aangezien de criteria voor de verlenging van zijn verblijf reeds werden vastgelegd en hem tijdig ter kennis werden gebracht. De Raad wijst erop dat uit voorgaande volgt dat de bestreden beslissing ook geen (her)beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Het komt aan de vreemdeling zelf toe om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen in te dienen. De verzoeker kan in voorliggend geval dan ook niet dienstig opwerpen dat de verweerder rekening had moeten houden met zijn sociale integratie of dat de verweerder zelf inspanningen had moeten leveren om meer informatie te verzamelen.

De verzoeker stelt tevens dat het opvallend is dat de bestreden beslissing verwijst naar “*onze instructies dd. 11 juni 2007*” terwijl hij de inhoud van deze instructie niet kan terugvinden. De Raad merkt echter op dat het *in casu* verweerders instructie aan de burgemeester van de gemeente Maasmechelen betreft en dat deze instructies van 11 juni 2011 door de verzoeker zelf gevoegd werden als bijlage aan het verzoekschrift (stuk 4). Bijgevolg kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij niet in staat is de inhoud van de desbetreffende instructie na te gaan.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

2.4 De verzoeker meent dat het bestuur het vertrouwensbeginsel geschonden heeft door keer op keer zijn werkgevers aanvraag tot tewerkstelling te weigeren terwijl tewerkstelling een voorwaarde is die door datzelfde bestuur gekoppeld werd aan zijn verblijf. De verzoeker meent dat de gegevens uit zijn feiten uiteenzetting een schending van het vertrouwensbeginsel in combinatie met artikel 9bis van de vreemdelingenwet aantonen.

Zoals hoger reeds uiteengezet, kan de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Uit de feiten uiteenzetting van de verzoeker, die in toepassing van artikel 39/59, eerste lid van de vreemdelingenwet als bewezen moet worden beschouwd nu de verweerder geen administratief dossier heeft ingediend, blijkt echter geen enkele toezegging vanwege de verweerder om de tijdelijke verblijfsmachtiging van de verzoeker te verlengen, noch blijkt hieruit enige toezegging vanwege het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie om aan de verzoeker een arbeidskaart toe te kennen. In tegendeel blijkt uit het stuk 4 dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, dat de verzoeker op de hoogte werd gesteld van de uitdrukkelijke voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Wanneer aan deze voorwaarden naderhand niet wordt voldaan, *quod in casu*, dan is dit volledig conform de door de verweerder gewekte verwachtingen dat de verblijfsmachtiging niet wordt verlengd.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat het geenszins tot de bevoegdheid van de verweerder behoort om te beslissen aangaande het al dan niet toekennen van een arbeidsvergunning. Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 7) blijkt duidelijk dat deze bevoegdheid toekomt aan de Vlaamse minister bevoegd voor Werkgelegenheid. Deze Vlaamse minister is op generlei wijze afhankelijk van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, noch van de Minister van Binnenlandse Zaken. Het weigeren van de arbeidsvergunning kan dan ook geenszins aan de verweerder worden aangewreven.

Er ligt dan ook geen schending voor van het vertrouwensbeginsel.

2.5 Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE